

- c) czy jeżeli żadne konkretne uregulowanie krajowe nie wprowadza jednego z trzech wariantowych modeli skutku zawieszającego, o których mowa w art. 27 ust. 3, to czy w przypadku zaskarżenia decyzji odmownej na podstawie art. 17 sądy rozpatrujące taki środek zaskarżenia są zobowiązane do nadania w prawie krajowym skutku zawieszającego w oparciu o jeden z tych trzech wariantowych modeli, a jeżeli tak, to w oparciu o który z tych modeli?
- d) czy wszystkie środki zaskarżenia o skutku zawieszającym, o których mowa w art. 27 ust. 3, należy traktować jako powodujące zawieszenie biegu terminu wykonania decyzji o przekazaniu na podstawie art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:
- a) czy prawo do skutecznego środka prawnego zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej uniemożliwia wnioskującemu państwu członkowskiemu wykonanie decyzji o przekazaniu do chwili rozpatrzenia złożonego przez wnioskodawcę wniosku o skorzystanie z uprawnienia dyskrecjonalnego na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- b) czy prawo do skutecznego środka prawnego zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej uniemożliwia wnioskującemu państwu członkowskiemu wykonanie decyzji o przekazaniu do chwili rozstrzygnięcia w przedmiocie środka zaskarżenia w trybie kontroli sądowej od decyzji odmownej na podstawie art. 17, który został wniesiony zgodnie z przepisami prawa krajowego?
- c) alternatywnie – czy środek zaskarżenia w trybie kontroli sądowej od decyzji odmownej na podstawie art. 17, wniesiony zgodnie z przepisami prawa krajowego, powoduje zawieszenie biegu terminu wykonania decyzji o przekazaniu na podstawie art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III lub wywołuje innego rodzaju skutek zawieszający w odniesieniu do decyzji o przekazaniu?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 kwietnia 2022 r. w sprawie T-735/20, Planistat Europe i Charlot/Komisja, wniesione w dniu 6 czerwca 2022 r. przez Planistat Europe i Hervé-Patricka Charlota

(Sprawa C-363/22 P)

(2022/C 303/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Planistat Europe, Hervé-Patrick Charlot (przedstawiciel: adwokat F. Martin Laprade)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- utrzymanie w mocy wyroku Sądu w zakresie, w jakim uznał on za częściowo dopuszczalną skargę o odszkodowanie za szkody poniesione przez wnoszących odwołanie w wyniku znieślawiających doniesień;
- uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim uznał on część skargi wnoszących odwołanie za przedawnioną oraz w zakresie, w jakim oddalił skargę z tytułu odpowiedzialności pozaumownej; a w konsekwencji:
- stwierdzenie, że Komisja poniosła odpowiedzialność pozaumowną;
- zasądzenie od Komisji kwoty 150 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez Hervé-Patricka Charlota;
- zasądzenie od Komisji kwoty 11 600 000 EUR z tytułu szkody majątkowej poniesionej przez wnoszących odwołanie;
- nakazanie Komisji publicznego przyznania się do popełnionego błędu w celu rehabilitacji wizerunku i dobrego imienia wnoszących odwołanie;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący je podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi naruszenie prawa w związku z przeinaczeniem zdarzenia, które doprowadziło do powstania szkody, na którą powołują się wnoszący odwołanie, poprzez pominięcie okoliczności, że krzywda była również wynikiem nagłośnienia w mediach zarzutów przedstawionych organom karnym oraz poprzez stwierdzenie, że szkoda materialna wynikała wyłącznie z rozwiązania umów zawartych z Komisją.

To naruszenie doprowadziło Sąd do błędnego wniosku, że część żądań wnoszących odwołanie uległa przedawnieniu.

Sąd nie zastosował również prawidłowo normy prawnej dotyczącej sposobu obliczania terminu przedawnienia.

Drugi zarzut dotyczy również tego, że Sąd dopuścił się błędu w ocenie bezprawności zniesławienia. Pierwsza część tego zarzutu dotyczy naruszenia podstawowej zasady prawa do poszanowania życia prywatnego; druga część dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

Trzeci i ostatni zarzut dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w zakresie badania rzeczywistego wystąpienia szkody i istnienia związku przyczynowego.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 30 marca 2022 r. w sprawie T-326/17, Air Canada/Komisja, wniesione w dniu 7 czerwca 2022 r. przez Air Canada

(Sprawa C-367/22 P)

(2022/C 303/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Air Canada (przedstawiciele: T. Soames, avocat i I.-Z. Prodromou-Stamoudi, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji C(2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy przewóz towarów) (zwanej dalej „decyzją”) lub tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności jednego z art. 1 pkt 1 lit. a), 1 pkt 2 lit. a), 1 pkt 3 lit. a) i 1 pkt 4 lit. a) lub więcej;
- stwierdzenie nieważności art. 3 lub tytułem żądania ewentualnego znaczne obniżenie grzywny nałożonej na Air Canada;
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Trybunałem oraz pozostałymi dwoma trzecimi kosztów postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je strona podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego, który dzieli się na dwie części, strona wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo przy ocenie kompetencji Komisji w zakresie stwierdzania i sankcjonowania naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.